

guit imaginin el sofriment moral del cap de família, que es veu obligat a substituir els goigs i plaers que estava proporcionant a la seva dona i fills, per privacions de tota mena, i també donguin-se compte, de la responsabilitat immensa que cau damunt del metge, per quant si hagués tingut un clar concepte de la previsió hauria pertenescut a tots els grups d'invalidesa de la Mutual que li dóna la solució del problema.

El deure dels metges de Catalunya envers la Mutual, és el d'inscriure's a tots els grups per les avantatges d'ordre material i moral que es treuen.

En l'ordre material, del què molt podria escriure, solament faré l'observació, que el Consell de la Mutual molt abans d'arribar al miler ha vingut condonant els repartiments del primer grup d'invalidesa. Pensem, doncs, que el dia que funcionin els cinc grups d'invalidesa i els cinc de vida, i tants metges com exerceixin a casa nostra perteneixin a tots deu, les quotes fixes que es recaptin i que van destinades al fons mixte, sunarien un total aproximadament de 25,000 pessetes mensuals. Com sigui que el Sindicat ens té arrendada l'administració per 500 pessetes al mes, única despesa que te la Mutual, resultaria que amb les 24.500 restants es lograria la reducció dels repartiments d'una manera considerable, així com també les quotes de garantia i compensació, que paga tot individu al ingressar, farien que augmentés extraordinàriament el capital de la Mutual, que ens permetria fer noves millores en benefici dels metges.

Espiritualment, al veure que tenim un problema tan importantíssim quasi resolt, la nostra consciència està tranquil·la, i la nostra satisfacció és immensa, sentint a la vegada una alegria, un benestar quan pensem que un jorn arribarà que la collectivitat mèdica a Catalunya tota formarà part de la família mutualista, i allavors contemplarem amb orgull, per ésser ben nostre, l'obra bona, santa, d'haver conseguit que a Catalunya cap metge, ni vídues ni fills de metge, sentin els horrors de la misèria.

M. Tost Punyet

Lletra oberta

A la Junta Directiva del Sindicat de Metges de Catalunya.

Distingits i volguts companys:

Per creure que pot ésser de força interès per tots el que puguin trobar-se en casos semblants, al ensems que per fer-vos pública penyora de coral agraïment, vos prego la publicació del cas següent.

Com a Metge de l'Institut de Beneficència Municipal, vaig ésser expedientat amb data 25 de Novembre de 1913, per sopsades faltes en el servei, si bé, en realitat, fou per venjança personal d'En Mir i Miró.

El dia 9 de Març de 1916, l'Ajuntament acordà la meva destitució del càrrec. Interposat recurs de alçada, el Sr Governador dictà providència amb data 29 de Setembre de 1917, revocant dit acord. L'Ajuntament recorregué al Tribunal Contenciós-Administratiu el qual, amb data 3 d'octubre de 1919, dictà sentència confirmant en un tot la providència Governativa.

Ara bé, malgrat consentir l'Ajuntament aques-la sentència, i, en conseqüència, deixant de recórrer al Tribunal Suprem contra la mateixa, i, malgrat també, el calvari que tot això per a mi significava, no varen reposar-me en el càrrec fins el dia 14 de Setembre de 1920 (!), i així i tot, ho feren sense garantir-me els meus drets passius, i parem esment, que cal pensar con deü ésser la sentència de l'Audiència i com quedà de mal parat l'Ajuntament, tant en la qüestió de forma (tramitació),

com en la qüestió de fons (sanció per les perseguides faltes), per comprendre que l'Ajuntament arribés a *cansarse* de recórrer.

Doncs bé, com sia que jo vaig procurar que l'Ajuntament em reconegués tots els drets passius, vaig tenir de convèncem que no havia acabat el meu calvari, que era ben bé vritat l'adagi que diu "comptes vells, raons noves", i per altre part recordant que ja tenim un Sindicat de Metges de Catalunya (tande-bó de Déu l'hagués jo tingut uns quants anys abans), em decidí a portar el cas en consulta a *casa nostra*... allà on tots som de la classe i on es miren les coses, si bé amb seriós esperit de justícia, també amb constant estimació de franca companyonia fraternal. La Junta del nostre Sindicat em distingí amb un interès per a mi immerescut i mai prou remerciat tant en el estudi del cas, com en el de *prestar-me tota la cooperació*, segons acort del dia 30 d'agost de l'any passat.

Altrament qui ho havia de dir? El Sindicat de Metges de Catalunya, ha conquerit l'acord de l'Ajuntament d'aquesta ciutat, del dia 12 d'agost d'aquest any, pel qual s'm reconeixen *totes* les meves peticions que en el més *gran puritanisme legal possible* jo demanava. Mercès a les gestions del Sindicat, fallaren o acordaren *como se pide*.

Senyors companys de la Junta Directiva: no queda res més per dir-vos si no que prengueu tota la meva bona intenció al donar-vos grans mercès de qui queda vostre.

LLUIS BERNET ROIG

Ciutat 20 d'Agost de 1924.